

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Merline Lovelace

Te kellesz karácsonyra!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Merline Lovelace, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A ROMANA 681. eredeti címe: *Callie's Christmas Wish* (Harlequin Special Edition)

• *Magyarra fordította:* Hulley Orsolya

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 681. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

eISBN 978-963-448-762-3

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária
- *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

A Trevi-kútnál kezdődött minden.

Callie szeptemberben Rómába utazott a két legjobb barátnőjével. Gyerekkoruk óta tervezték ezt az utazást, s azt is eldöntötték, hogy egyik első útjuk a kúthoz vezet. Bedobnak egy érmét, és közben kívánnak valamit.

Kate kívánsága teljesült: kibékült a férjével. Dawn is megkapta, amire vágyott: visszatért az Egyesült Államokba, és elszegődött dadusnak egy hatéves kisfiú, Tommy mellé, akit rajongva szeretett. A temperamentumos, vörös hajú teremtés a szerelmet is megtalálta: néhány héttel később feleségül ment Tommy édesapjához, a vonzó Brian Ellishez.

Ehhez képest Callie azt se merte elárulni, mit kívánt. Túl nevetségesnek találta.

Éppen az Ellis család házát segítette feldíszíteni fenyőágakkal. Szerencsére Dawn és Tommy figyelmét lekötötte Tommy rendetlenkedő kölyökkutyája, így nem vették észre, hogy összeressen, mikor megszólal a csengő.

– Ez biztosan Joe. – Dawn lesöpörte pulóveréről a túleveleket. – Azt írta, három körül száll le a gépe, és négyre már itt is lesz. – Callie-re pillantott. – Sötét hajú, vonzó és pontos... kell ennél több?

Nem kell, gondolta Callie idegesen. Leszámítva, hogy...

Megint eszébe jutott az érme. Mekkora ostobaság még több romantikát képzelni Joe férfias, tekintélyt parancsoló álarca mögé! Hiszen még az üzleti megbízásait is hátrébb sorolta, hogy nyugodtan foglalkozhasson azokkal a fenyegető üzenetekkel, melyeket még az olaszországi utazása előtt kezdtek küldözgetni Callie-nek. Létezik ennél lovagiasabb tett?

– Joe megígérte, hogy hoz egy igazi bumerángot Ausztráliából! – Tommy rohant ajtót nyitni, mögötte a kutya ügetett. – Remélem, betartja a szavát!

Callie biztos volt benne, hogy Joe nem felejtette el az ajándékot.

Egy velencei kiruccanáson ismerkedtek meg. Joe akkoriban Carlo Luigi Francesco di Lorenzo herceg – a légierő kiváló pilótája – biztonságáért felelt a csapatával. Carlo herceg éppen egy szigorúan titkos NATO-projekten dolgozott Kate férjével, Travisszel együtt, és Briannel, aki a másik barátnője, Dawn férje lett.

Callie és Joe Rómában, a Trevi-kútnál látta viszont egymást, ahol Travis romantikus szertartás keretében másodszor is örök hűséget esküdött Kate-nek. Callie pedig újra bedobott egy érmét a kútba – s akkor fogalmazta meg azt a kívánságot, mely azóta sem hagyta nyugodni.

Alig töltöttek el tíz percet a Trevi-kútnál, Joe máris félrevonta, majd alaposan kikérdezte. Óriási tapasztalattal rendelkező szakemberként képes volt a legzárkózottabbakat is szóra bírni.

Azt mondta, észrevette, hogy Callie milyen riadt arckifejezéssel nézi meg minden alkalommal az üzeneteit, de aztán gyorsan nyugalmat erőltet a vonásaira. Callie ifjúsági és gyermekvédelmi ügyekkel foglalkozott Massachusettsben, s a munkája során megszokta a fegyelmezett viselkedést. Joe azonban azt is tudta, hogy hetekkel korábban felmondott.

Callie beadta a derekát, és mindent elmondott neki a fenyegető üzenetekről. Barátnői is értesültek a történetekről, és felajánlották a segítségüket. Az olaszországi hetek után Callie először Kate-hez, majd Dawnhoz és családjához költözött Washingtonba. Közben Joe próbálta kideríteni, kitől származhatnak az üzenetek.

Callie sok mérföldre élt bostoni otthonától, négy „testőr” – a barátnői és a két férj – óvó tekintetétől kísérvé. Minden üzenetet továbbított a rendőrségnek, Joe pedig közben kikérte a hivataltól azokat az ügyeket, melyeken Callie az utóbbi időben dolgozott.

Callie mindig dobogó szívvel nyitotta meg Joe üzeneteit, és dobogó szívvel nyitott ajtót, ha Joe Washingtonba utazott, hogy beszámoljon a fejleményekről. Múlt alkalommal a férfi könnyed búcsúcsókot lehelt az ajkára, de ennél több nem történt köztük.

Tommy fogadta a vendéget.

– Szia, Joe! Elhoztad a bumerángot?

– Még szép, hogy elhoztam!

Joe elmosolyodott. Megnyerő mosolya volt, elvonta a figyelmet az arcán végigfutó forradásról. Sosem beszélt róla, de Callie tudta, hogy bevetés közben sérült meg. Széles vállát kiemelte a kopott bőrdzseki. Erős állával, jégszürke tekintetével és sötétbarna, hullámos hajával feltűnően vonzó jelenség volt.

Joe mindenkit üdvözölt, majd Callie-re pillantott. Diadalmas arckifejezése elárulta, hogy sikerrel járt Ausztráliában.

– Az e-mailek! Kiderítetted, ki küldte!

– Bizony – bólintott Joe elégedetten.

Dawn tapsolni kezdett örömeiben.

– Vedd le a kabátod! Aztán kimegyünk a konyhába, és mindent elmondhatsz.

– Anyuuuuu!

Callie elnevette magát Dawn meglepett grimaszán. Barátnője még nem szokott hozzá a nevelőanya-szerephez.

– Jobb, ha Joe megmutatja a bumerángot, különben egyedül próbálom ki – fenyegetőzött Tommy.

Az Ellis család a Washington határában fekvő Bethesda egyik régi negyedében élt, egy szép villaépületben. Falakkal határolt kertjében nagy fák nőttek, a közepén kis pavilon állt.

– Először szeretnék meghallgatni Joe beszámolóját. Utána kimegyünk veled a kertbe. Megígérem! Addig menj be a dolgozószobába, és nézd meg a számítógépen, hogy mit lehet tudni a bumerángok aerodinamikájáról. Apukád kimentette neked az érdekesebb internetes oldalakat.

Tommy elcsoszogott, nyomában a kiskutyával.

– Aerodinamika? – kérdezte Joe.

– Hát igen. Brian mérnök volt, akárcsak az első felesége. Tommynak a vérében van a mérnöki tudomány.

Dawn igyekezett életben tartani Tommy édesanyjának emlékét. Caroline Ellis alig egy évvel a fia születése után halt meg agydaganatban. Mivel Tommy nem emlékezett rá, Dawn összeállított neki egy digitális fényképalbumot, melybe az összes grafikus tudását beleadta.

– Gyere, Joe, főzök egy kávé. Közben mindent elmondhatsz – mondta Dawn.

Miközben végigmentek a folyosón, Joe gyengéden Callie hátára tette a kezét.

Callie szeretett volna elfutni a portáslakba, hogy gyorsan átöltözzön, és megigazítsa a sminkjét. Dawn tanácsára elment az egyik washingtoni sztárfodrászhoz, aki csodásan levágta a haját. De mivel az életét bizonyos értelemben „felfüggesztette” a fenyegető levelek óta, továbbra is lófarokba vagy egyszerű kontyba kötve viselte fürtjeit.

Percekkel később frissen főtt kávé illata töltötte be a konyhát.

– No, akkor halljuk! – fordult Joe felé Dawn. – Mindketten a legvadabb spekulációkba bocsátkoztunk, miután hirtelen fogtad magad, és elrepültél Sydneybe.

– Emlékszel egy Rose Graham nevű védencedre? – kérdezte Joe Callie-től.

– Dereng a név, igen.

– Ötéves volt, mikor a szülei elváltak. Hatalmas csata kerekedett a dologból.

Callie látta, amint Dawn vonásai megkeményednek. Ő is hasonlót élt át kiskamaszként, s csak a barátnői segítségével sikerült átvészelnie a nehéz időszakot.

– Az anya egy ügyvédi irodában dolgozott kisegítőként – folytatta Joe. – Az apa szoftverfejlesztő volt egy bostoni orvostechikai cégnél.

Callie-nek sikerült felidézni Rose-t: szőke volt, alacsony termetű, és nagyon intelligens.

– Igen, már tudom. Elég nyilvánvaló eset volt. Iskola-előkészítőbe járt, mindkét szülője nagyon szerette. Ilyen helyzetekben az anyához kerül a gyerek, hacsak nem áll fenn bántalmazás vagy hanyagság. De... – Callie felvonta a szemöldökét – egészen biztos vagyok benne, hogy az apának is nagyvonalú láthatási jögrót ajánlottam.

– Igen, így volt. Ezért is nem vizsgáltuk meg külön azt az esetet. Aztán megkértem a munkatársaimat, hogy fussanak végig minden ügyön. Akkor derült ki, hogy az apát év elején áthelyezték az ausztráliai kirendeltségükhöz.

– Vagy úgy.

Callie sejtette, mi következik: a gyermekelhelyezés mindig bonyolultabbá válik, ha az egyik szülő távoli helyre költözik.

– Az anya nem akarta, hogy Rose ilyen messze repüljön – mondta Joe.

– És az ügyvédi iroda, aminek dolgozik, nyilván mindenben a segítségére volt.

– Rose apjának olyan sokszor kellett Amerikába utaznia a tárgyalásokra, hogy felélte az összes megtakarítását, és hitelt kellett felvennie. A gyerektartással is hátralékba került.

Callie elhúzta a száját.

– Erre az állam valószínűleg zárolta a fizetése egy részét, amivel csak rontottak a helyzeten – mondta.

– Megkérte a céget, hogy helyezték vissza Bostonba – folytatta Joe. – Már fél éve vár erre. Eltartott egy ideig, mire az embereim feltörték a tűzfalát. Bitang ügyes fickó.

– És hogy reagált, mikor szembesítetted?

– Először csodálkozott, aztán fel volt háborodva. Miután az ausztrál rendőrség bemutatta neki a bizonyítékokat, ügyvédet fogadott. Végül bevallotta: Callie gyermekelhelyezési javaslatát tekinti a bajok fő forrásának. – Joe diadalmasan biccentett. – De már vizsgálati fogságban van.

Callie akár még meg is sajnálta volna Rose apját, ha nem okozott volna annyi bajt a gonosz üzeneteivel.

– Köszönöm. – Megszorította Joe kezét. – El sem tudom mondani, milyen hálás vagyok a segítségéért. Nem szívesen vontalak bele, de...

– Szóval nem tetszett, hogy beleavatkoztam?

– Az elején tényleg nem tetszett. De hát... alig ismertük egymást.

– Ezen határozottan szeretnék változtatni.

Joe jó úton járt: megcsókolta az elutazása előtti estén, s ettől Callie melegséget érzett a szíve körül. Hát még most, mikor Joe a csuklóját simogatja...

Szerencsére Dawn megtörte az idillt.

– Megnézem, mit művel Tommy a dolgozószobában. Szóljatok, ha készen álltok... a kerti folytatáshoz.

Callie próbálta leplezni az idegességét, miután kettesben maradtak.

– Komolyan gondolom, Joe. Nagyon hálás vagyok. És nagyon megkönnyebbültem.

– Sok álmatlan éjszakát okozott nekem, hogy veszélyben voltál.

– Nem is tudom, hogy tehetném jóvá – motyogta Callie.

– Ha végre eltűnnek a sötét árnyékok a szemed alól... akkor felhőtlenül boldog leszek. Egészen rendkívüli színe van a szemednek. Ez volt az első, ami feltűnt rajtad.

– Köszönöm – mondta Callie pironkodva.

– Árvácskakék – fokozta tovább Joe.

Callie megvakarta az orrát.

– Húha, ez... igazán kedves.

Joe megszorította a csuklóját, a másik kezével pedig gyengéden a tarkója alá nyúlt. Callie érdesnek érezte a tenyerét. Tudta, hogy a mesterlövészeknek gyakran lesz ilyen a bőre.

– Nem csak azok az átkozott mailek tartottak ébren – mondta Joe nyersen.

Néhány pillanat múlva Callie felállt. Joe is így tett. Egészen közel húzódtak egymáshoz. Joe beletúrt Callie hajába, és szenvedélyes csókban forrt össze az ajkuk.

Ha most kettesben lennének, mondjuk a hálószobában...

– Callie!

Tommy állt az ajtóban, és szemrehányó pillantásokkal méregette a párocskát.

– Anyu azt mondta, hogy még beszélgettek. De ti csókolóztok!

– Így igaz – biccentett Joe vigyorogva.

– És mikor fejezitek be?

Joe Callie-re pillantott.

– Esetleg folytassuk később a... megbeszélést? Egy olyan helyen, ahol nincsenek kiskutyák és kislányok?

– Rendben.

– Helyes! Most pedig, Tommykám, hozd a dzsekid és a bumerángot!

2. FEJEZET

Joe beszívta a hűs, tiszta levegőt. A Sydneyben tapasztalt hőség után legalább annyira élvezte a téli hőmérsékletet, mint a bumeráanggal kísérletező Tommy látványát.

– Apa azt mondta, hogy ha elég gyorsan dobjuk el, akkor a rotáció mindenképpen visszahozza – magyarázta a kisfiú.

– Úgy látom, az elméleti részével már tisztában vagy. Jöhet a gyakorlat is?

Az üzlet tulajdonosa, akitől Joe a bumerágot vásárolta, a közeli focipályán megmutatta, miként kell bánni vele.

Az Ellis család kertje kisebb volt egy focipályánál, de éppen illett Tommy erejéhez és technikai tudásához. Joe bemutatta, mit tanult az eladótól. Az első kísérletük nem sikerült: a bumeráng a hófödte fűvön kötött ki. A második kísérlet során majdnem eltalálták Tommy kutyáját. A harmadik dobás azonban végre eredményt hozott.

– Joe! Oda nézz, visszajön!

Tommy majd a nyakát törte, hogy elkapja a bumerágot. Joe nekidőlt a falnak, és figyelemmel kísérte a következő kísérletet.

Klassz kisgyerek, gondolta. Kezdetben kétségei voltak, vajon helyesen teszi-e Brian Ellis, hogy mindenhová magával viszi. Az Ellis Aeronautical Systems elnökeként – a cége gyártotta a teher szállító repülőgépek fedélzeti elektronikáját – sokszor kellett külföldre utaznia. Az egyik legutolsó, olaszországi útján a dadus balesetet szenvedett: eltört a bokája.

Joe nem hitt a szerencsében. Mindig számba vette a lehetőségeket, volt B terve is, bízott az ösztöneiben és a tapasztalatában – s ezzel sikerrel kimanőverezte magát a szorult helyzetekből. Ám a tükörbe nézve mindig eszébe jutott, hogy egy alkalommal mégsem jött be a számítása.

Azért a szerencsét sem kellene figyelmen kívül hagyni, gondolta. Olaszországban például... Dawn McGill átvette a dadus szerepét, s így megszerette Briant, ő maga pedig találkozott Callie Langstonnal.

Nem volt szerelem első látására, mert először a hosszú lábú, szőke Kate és a temperamentumos, vörös hajú Dawn kötötte le a figyelmét. De akkor Callie egyszer csak rápillantott – és Joe még sosem látott ilyen gyönyörű szempárt.

Eközben Brian és Dawn egyre közelebb került egymáshoz, és Kate és Travis házassága is megmenekült. A herceg pedig szemet vetett Callie-re, mely tényre Joe a szokottnál indulatosabban reagált. Egyszer többet gondolt arra, milyen lenne egy igazi családhoz hazatérni. Vagy általában: milyen érzés lehet, ha valakinek van otthona. És egy olyan fia, mint például Tommy...

– Lassan be kéne mennünk.

– Még ne! Most kezdek formába jönni!

– Pedig muszáj. Szeretnék beszélni Callie-vel. Apukád is hamarosan hazajön. Még egy utolsó dobás, aztán befejeztük.

Dawn és Callie kávéscsészét szorongatva ült a konyhai ablakfülkében. Joe-t és Tommyt bámulták.

Ellőtte még beszámoltak Kate-nek és Briannek Joe sikeréről. Kate boldogan fogadta a hírt, és ragaszkodott az ünnepléshez. Ő meg Travis hozzák a pezsgőt, mondta, Dawn és Callie pedig gondoskodjanak ennivalóról. Utóbbi feladat nem bizonyult nehéznek: felhívták a Paoli nevű, mediterrán finomságokat árusító üzletet, és tapast meg paellát rendeltek.

– Joe jól megtalálja a hangot Tommyval – jegyezte meg Dawn.

Callie jól ismerte barátnőjét, tudta, hogy ez csak a bevezetés. Ivott egy korty kávé, és várta a folytatást.

– De most komolyan, Cal. Tommy látta, mikor megcsókoltatok egymást!

– Nem is tudom... Hát... Te is éppen annyi ideje ismered, mint én.

– De nyilván nem olyan jól, mint te.
Callie elnevette magát.

– Tényleg nem ismerem annyira. Bár tudom, a jelek nem erre utalnak. Joe nem beszél az életéről, és egyébként se túl bőbeszédű.

– Értem. Most térjünk vissza a csókra. Nem ez volt az első, igaz?

– Nem. De mért kérded?

– Ne játszd az ártatlant! Szeretnéd, ha folytatnátok?

– Igen! – felelte Callie habozás nélkül.

– Halleluja! Legfőbb ideje volt.

– Nana! Ne gondold, hogy csak úgy beleugrok egy...

– Világos! Megszámlálni se tudom, hány férfival próbáltunk összehozni az utóbbi időben. A randi végén megjelent az ajkadon az a rejtelmes Mona Lisa-mosoly, és haladéktalanul búcsút vettél az illetőtől. Joe az első, akit nem utasítasz el.

– Ugyan már, Dawn... Csak egy csók volt! Ugyanakkor...

– Ugyanakkor mi?

Callie habozott, mielőtt válaszolt volna.

– Emlékszel, mikor pénzt dobtunk a Trevi-kútba?

– Hát persze! Arra is emlékszem, hogy te, a nagy kételkedő, nem akartál dobni.

– Közben kívántam valamit.

– Biztos Joe-hoz volt köze.

– Nem, nem. Őt csak egy héttel később ismertük meg. Bevallom, elég... fantáziadús kívánság volt.

– Szexuális fantáziáról beszélünk?

– Dawn!

– Ne légy már ennyire prúd! Szóval? Mit kívántál?

– Nem mit, hanem kit. Louis Jourdan.

Dawn tudta, kiről van szó. Kamaszként mindhárman lelkesedtek azokért az ötvenes-hatvanas években forgatott filmekért, melyekben a francia filmsztár játszott.

– Emlékszel még, milyen csodás volt a *Gigiben*? – kérdezte. – Olyan nagyvilági és forróvérű! Azt kívántam, bárcsak ne tizenkét éves lennék, hanem legalább húsz!

– Szerintem a *Három pénzdarab a szökőkútban* még jobb volt. Feltűnt neked, hogy mennyire hasonlít Joe-ra?

– Most, hogy mondod... – felelte Dawn kis szünet után. – Más a szemük színe, és Joe valószínűleg jóval magasabb és izmosabb. De ettől eltekintve tényleg, akár hasonmások is lehetnének.

– Talán csak képzelődöm...

– És ha igen? Csak nyugodtan! Ez annyira romantikus!

Callie-re eddig nem volt jellemző ez a viselkedés. Hármójuk közt mindig ő volt a csendes, a megfontolt, a tartózkodó. Pszichológiát tanult, emiatt aztán egyre jobban elmerült az emberi természetben, ő maga pedig mindinkább háttérbe vonult.

Hat éven át dolgozott gyermek- és ifjúsági megbízottként, s ez a munka még hallgatagabbá tette. Elrejtette az érzéseit, csak két barátnője előtt fedte fel magát.

És most, Joe előtt...

– Joe-ból is remek filmsztárt lehetne faragni – folytatta Dawn. – De inkább akciófilmekben tudom elképzelni. Mondd csak, nem zavar a foglalkozása?

– Talán zavarna, ha többet tudnék a megbízóiról.

– Brian mesélte, hogy az életét is kockára tette Carlóért. Tudomásom szerint a herceg egy különleges osztagot vezetett. Afganisztánba küldték őket, valami ENSZ-munkatársat kellett megmenteniük. Ezután vérdíjat tűztek ki Carlo fejére, ezért kellett őrizni Olaszországban.

– Kate mesélt a bevetésről. Úgy tudom, Travis is ott volt.

Dawn bólintott.

– Az ilyenek miatt romlott meg Kate és Travis házassága. Kate nem bírta a sok aggodást. Ezt vedd figyelembe.